

vendelse til kreditoplysningsbureauer, pengeinstitutter m.v.

Det forekommer ønskeligt at give forbrugeren grundlag for selv at vurdere, om betalingssystemet indebærer registreringer, som ud fra et integritets-synspunkt kan give ham anledning til betænkeligheder. Derfor skal oplysning herom gives efter *stk. 1, nr. 7*.

Kortudsteder skal oplyse dels om den brug af oplysninger, der er en naturlig følge af selve betalingstransaktionen og eventuelle korrektioner, og dels om enhver anden brug af afgivne data. Der skal således også gives oplysning om eventuel intern anvendelse og bearbejdning af registrerede oplysninger og om videregivelse eventuelt vil finde sted. Det skal således fremgå, hvis oplysningerne helt eller delvist i medfør af anden lov vil blive videregivet til brug for offentlig myndighed.

Kortudsteder skal endvidere oplyse om, hvor længe de afgivne data vil blive opbevaret.

Stk. 1, nr. 8, skal give kortindehaver mulighed for at bedømme, om kortudsteder eksempelvis ved udsendelse af spærrelister på betryggende vis har taget forholdsregler mod misbrug af kortet, hvis det er bortkommet eller er i uvedkommendes besiddelse.

Stk. 2 er en parallel bestemmelse til kreditkøbslovens § 32 og § 33. I betænkning nr. 965/1982 om betalingskort anføres, side 255, at der kan være grund til at overveje, hvorvidt der også for købekort med tilknyttet kredit bør gælde regler svarende til nævnte bestemmelser i kreditkøbeloven. Baggrunden er, at købekort med tilknyttet kredit ikke omfattes af kreditkøbeloven, eftersom finansieringen ikke sker på grundlag af en aftale mellem kortudsteder og betalingsmodtager, men derimod ved en låneaftale mellem kortindehaver og kortudsteder. Ved købekort med tilknyttet kredit tilvejebringes finansieringen således ved et »fritstående lån«. Hertil kommer, at §§ 32 og 33 i kreditkøbsloven kun regulerer forbrugerkøb.

Bestemmelsen har til hensigt at sikre, at beslutning om indgåelse af aftale om erhvervelse af betalingskort træffes på grundlag af klare og korrekte oplysninger.

Bestemmelsen fastsætter, ligesom *stk. 1*, regler for kortudsteders oplysningspligt og omfatter såvel konto- og kreditkort som købekort.

Efter lovforslaget skal oplysningerne gives før aftalens indgåelse, hvilket i overensstemmelse med kreditkøbsloven skal forstås således, at oplysningerne skal gives, inden kortindehaver forpligter sig.

Oplysningspligtens nærmere indhold fremgår af bemærkningerne til § 13, stk. 1.

Ved aftalen vil indholdet af de enkelte vilkår være endeligt fastlagt. Heraf følger at ændringer i forhold, der er bestanddele af aftalen, forudsætter indgåelse af en ny aftale.

Med henblik på effektivt at sikre kortindehaver overskuelighed indeholder *stk. 3* en hjemmel for forbrugerombudsmanden til at fastsætte nærmere regler om den form, hvori de i § 13, stk. 1 og 2, nævnte oplysninger skal meddeles.

Til § 14

Et centralt spørgsmål i reguleringen af betalingskort er, hvem der skal være ansvarlig for tab som følge af uberettiget brug og lignende af et kort.

§ 14 gør op med ansvaret i forholdet mellem de tre implicerede aftaleparter, jfr. §§ 3–5.

Såfremt andre end de i *stk. 1–3* omhandlede grupper har pådraget sig erstatningsansvar efter dansk rets almindelige regler, ved uberettiget brug af et kort, falder ansvarsspørgsmålet uden for § 14.

Ved fordelingen af ansvaret mellem kortudsteder, kortindehaver og betalingsmodtager er lovforslagets udgangspunkt, at kortudstederen skal bære tabet. Begrundelsen er, at det efter en samlet vurdering er mest rimeligt, at kortudsteder bærer risiko for misbrug, idet han kan indregne dette som en driftsrisiko, som han eventuelt kan forsikre sig imod, og som han lettere end de øvrige berørte kan beregne og dermed indregne. Af § 16 følger, at denne tabsfordeling ikke kan fraviges til fordel for kortudsteder.

Er der derimod noget at bebrejde kortindehaver eller betalingsmodtager, er de dog ansvarlige i henhold til *stk. 1* og 2.

Bestemmelsen om kortindehaver findes i *stk. 1*, der svarer til kreditkøbsloven § 34, stk. 1. Herefter er kortindehaver i tre tilfælde ansvarlig for tabet. *Stk. 1* er en udtømmende regel (»kun«), og der gælder derfor ikke ved siden af noget ansvar for f. eks. uagtsomme handlinger. Bestemmelsen viser således også, at overladelse af et kort til andre ikke i sig selv er ansvarspådragende. – Dette ansvar underkastes ved *stk. 4* yderligere begrænsninger, der svarer til kreditkøbslovens § 34, stk. 2.

Der næst er kortudstederen efter *stk. 2* ej heller ansvarlig, hvis betalingsmodtager indså eller burde indse, at brugen var uberettiget. En sådan uagtsomhed kan f. eks. skyldes, at betalingsmodtager undlader at følge de procedurer, der er aftalt med kortudsteder, for eksempel med henblik på at søge